

ת"ד 719/01/14 - מדינת ישראל נגד יצחק לוי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 719-01-14 מדינת ישראל נ' לוי
תיק חיצוני: 51-7575/2010

בפני	כב' השופטת בכירה אטליא וישקין
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יצחק לוי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול גז"ד.
 2. כנגד הנאשם הוגש אישום בתיק 7503-03-11, לאחר שזימונו ע"י רשות הדואר וע"י המשטרה כשל, הוריתי על מחיקת האישום וכן הוריתי למשטרה לאתרו ולחדש האישום לאחר איתורו.
 3. כעולה ממסמכים אשר הונחו בפניי, וכעולה מדברי הנאשם עצמו, זומן לתחנת המשטרה בבאר שבע, ואף הוחתם על זימון להתייצב בפניי ביום 21.1.14.
- ממסמך הזימון אשר צורף לתיק ביהמ"ש, עולה כי הנאשם זוהה ע"פ ת.ז. עם תמונה ואף חתם על אישור מסירה.
- בעקבות זימון זה, נפתח תיק בימ"ש נשוא הבקשה אשר בפניי תיק 719-01-14.
- עתה, טוען הנאשם כי טעה והתייצב בתאריך אחר.
- במקביל, ובהבל פה, מעלה טענה חדשה לפיה, צלצל למזכירות ביהמ"ש לברר תאריך הדיון ואף טרח להתייצב במועד בו זומן...
- כמו כן, טוען כי לא ידע על מה חתם...
- מדובר בטענות אלטרנטיביות וחדשות, באשר זכרן לא בא בבקשתו הקודמת של הנאשם. הריני קובעת כי הנאשם לא התייצב לדיון ביודעין. התייצבותו מספר ימים מאוחר יותר, הייתה בבחינת ניסיון לתקן מחדלו.

עפ"י פסיקת כב' ביהמ"ש העליון ברע"פ 9142/01 סוריה איטליה ואחרים, פ"ד נז (6) 793 אין במתואר לעיל, כדי להצדיק ביטול פס"ד.

יתרה מכך, ברע"פ 1446/14 אסרי ריאד נ' מדינת ישראל, אשר ניתן לאחרונה, שב כב' השופט אורי שוהם וחזר על האמור ברע"פ 9142/01 לאמור: "לטענת המבקש, הוא לא התייצב לדיון בשל טעות שאירעה לו בעת שרשם ביומנו את הדיון. טענה מעין זו, אינה מהווה "סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" לדיון ואינה מצדיקה ביטול פסה"ד שניתן בהעדר הנאשם".

בענייננו הדברים אמורים מקל וחומר, שעה שהמדובר במחדלו של המבקש עצמו מלהתייצב ולא בשגגת בא כוחו.

בהמשך פסה"ד הנ"ל, מוסיף כב' השופט שוהם ומתייחס אף לטענה בדבר עיוות דין. טענת המבקש כי העבירה נעברה ע"י אדם אחר נדחית, ופסה"ד נותר על כנו.

הנאשם אף טרח וצירף היום, לדיון בפניי, שרטוטים המתארים מיקום רכבו בעת האימפקט.

למען הסר ספק, אציין כי עפ"י הסברי הנאשם עצמו, ומבלי שנבחנו שאר העדויות בתיק החקירה כלל, מיקומו בשעת האימפקט מראה כי החל בפנייתו לשמאל.

משכנס הנאשם "לתחומי הצומת" במובנה של תקנות ההגדרות - חלה על הנאשם החובה ליתן "זכות קדימה" כהגדרת המחוקק - בין בהיותו במצב עמידה- בין בהיותו במצב נסיעה.

המבקש מסביר וטוען כי בחר להסיט רכבו לשמאל כך שלמעשה, הביא עצמו "להתביית" לכיוון הסכנה.

מבלי להיכנס כלל לשאלת מידת ההיגיון המועטה שבגרסה זו, ומבלי להידרש לשאלת אמיתותה - יש בטענה זו כדי להביא למסקנה כי העבירה אכן התבצעה וכי האחריות לקרות התאונה רובצת לפתחו של המבקש.

יודגש - חובת מתן זכות קדימה, אינה חלה רק על נתיב נסיעת המעורב כטעותו של הנאשם, אלא על כל שטח הצומת כמשמעות מובן זה בהגדרות החוק.

סוף דבר-

שוכנעתי כי אין עילה חוקית לביטול פסה"ד וכן כי השארת גזה"ד על כנו לא תיצור עיוות דין.

אשר לענישה - זו תאונה שנייה הנגרמת ע"י הנאשם, ותק נהיגתו משנת 2004 ולפיכך הענישה נמצאת במתחם העונשי.

מטעמי חסד, הופעל תנאי הפסילה בחופף.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ד, 25 מאי 2014, בהעדר הצדדים.